

SUMARI

FASE DE CLASSIFICACIÓ.....	9
FASE DE GRUPS.....	17
Els cinc primers mundials (1930-1954).....	19
Suècia 1958	35
Xile 1962.....	51
Anglaterra 1966.....	65
Mèxic 1970.....	81
VUITENS DE FINAL.....	97
Alemanya Federal 1974.....	99
Argentina 1978.....	123
Espanya 1982	145
QUARTS DE FINAL	173
Mèxic 1986.....	175
Itàlia 1990	199
Estats Units 1994.....	225
França 1998.....	251
SEMIFINALS.....	267
Corea del Sud i Japó 2002.....	269
Alemanya 2006.....	303

PARTIT PEL TERCER LLOC	333
Sud-àfrica 2010	335
LA GRAN FINAL.....	361
Brasil 2014	363
Rússia 2018 i Qatar 2022	377
Entrega de trofeus	399
Agraïments	409

FASE DE CLASSIFICACIÓ

Moscou, divendres, 8 de juny de 2018, 17:00 h (hora local)

SABIA QUE AQUELLA SERIA LA SEVA ÚNICA oportunitat de matar-lo i l'havia d'aprofitar. No n'hi hauria cap altra. Almenys abans que tot comencés i ja no es posés més a tir. La missió era arriscada, i més per a un ancià com ell. Però a quants ancians no els hauria agradat trobar-se en el seu estat de forma a punt d'arribar a les vuit dècades de vida? Durant les últimes hores havia estat pensant en si valia la pena, en si feia falta arribar a aquell extrem per un afer tan personal, a aquestes alçades. Podia haver-se quedat a casa veient les notícies, amb tota seguretat passades pel sedàs d'un control polític que no s'allunyava tant d'èpoques passades, i observant com aquell personatge a qui no coneixia, amb qui no havia intercanviat mai ni un sol mot, accedia al càrrec.

Ja havia pensat en allò els últims dies. Es maleïa per tornar a obrir un tema que estava tancat, però la darrera paraula havia de ser seva. Sempre feia el mateix, donava voltes a les decisions fins que aquestes queien de madures o de marejades. I un cop arribat a una resposta definitiva, a una determinació, ja no hi havia marxa enrere. Era el punt de no retorn, com aquell al qual arriben els avions abans de l'enlairament. Havia sospesat els pros i els contres i sempre desembocava en el mateix final:

si no ho feia, se'n penediria i el càstig interior seria més dur que el que li infligirien si l'atrapaven. Tot i que els seus actes atemptessin contra certes voluntats poderoses. Confiava, possiblement de manera massa optimista, que els serveis prestats i la seva situació actual li serviren d'atenuant. Però ho feia encara més en la seva habilitat i que el pla no fallaria.

Aquell home s'havia convertit en l'objectiu des del precís moment en què va conèixer el seu nom. Li oferia l'oportunitat de teixir un pla i arribar al seu veritable objectiu, i aquesta era una possibilitat que no es podia deixar de banda, per enrevessada que fos. Tot això li provocava un gran estat d'excitació, ni que el resultat fos tràgic. Li removia massa records, massa moments de la seva vida. I era un fet que, des dels anys de l'antic règim, sempre havia tingut interioritzat: un home ha de conservar el seu honor per damunt de tot.

—De debò que vostè té un diari per Internet? A la seva edat?

Les preguntes impertinents dels periodistes de la nova forçada li posaven a prova la paciència. Havia accedit al congrés gràcies a la falsificació d'una acreditació de premsa que li havia aconseguit un contacte. Una foto feta amb la càmera web d'un mòbil gairebé 1.0, però que a ell ja li servia, enviada a través d'un SMS havia estat suficient. En quaranta-vuit hores, a la bústia de casa, dins una revista embolicada en un paper de plàstic que segur que no aixecava les sospites de ningú, va rebre el passaport per entrar a totes les sales de l'edifici. Potser sí que poca gent podia creure que amb aquell aspecte podia dominar un mitjà de comunicació tan modern, però segurament ningú no aniria a comprovar-ho.

Havia arribat a primera hora, quan gairebé no hi havia ningú. Però ell hi seria. Tothom estaria pendent del que diria. Ell no. Faria veure que introduïa dades i declaracions en un petit portàtil que s'havia comprat a la gran superfície del costat de casa. No havia de ser gaire potent, ni gaire sofisticat.

Que tingués un processador de textos era suficient per ser-li útil. A ell li interessava més què feia aquell personatge quan no era a la sala. Deixava amb total confiança l'ordinador a la taula de la tribuna de premsa. Si li robaven, no passava res. Només contenia el text de les notícies que, en teoria, havien de sortir publicades al diari digital. Però en realitat només picava els caràcters per fer veure que escrivia un article que mai no veuria la llum. A tothom li seria igual.

Durant tot el matí va sortir quan ell sortia. Coneixia bé els passadissos de l'edifici. Sabia com s'havia de moure per no despertar sospites quan s'hi acostés. I el seu treball de camp va ser molt útil. Va trobar una pauta, va descobrir tot el que ell feia just abans de pronunciar els seus discursos. Sempre el mateix. Error. No es pot fer sempre el mateix a la vida. Et fa vulnerable.

Va mirar l'horari de la jornada i va marcar amb un retolador verd aquell moment. Seria la seva oportunitat. Ara sabia quan, però havia de saber com.

Va passar les hores del migdia estudiant totes les possibilitats. El congrés havia fet un recés fins a la tarda. Tothom era als hotels i les mesures de seguretat s'havien alleujat. Tindria almenys un parell d'hores. Temps més que suficient. Va entrar al lavabo i el va observar. Sis urinaris posats en fila amb quatre tasses darrere de les portes de rigor. Va mirar al sostre. Era allà. Va fer una ullada al plànol que portava a la butxaca interior de la jaqueta. Va comprovar què hi havia al pis de sobre, va sortir del lavabo i va pujar les escales. Va descobrir que no era igual. Al damunt hi havia una mena de celobert, segurament per facilitar-ne la ventilació. Aquest quedava exposat, sense sostre. Ho va poder veure a través d'una vidriera. Va estudiar cap on duia i va observar que, a part de la seva finestra, n'hi havia un parell més. Va donar la volta a l'obertura exterior. Una d'elles era cega, no conduïa enlloc. L'altra sí, portava a un passadís adjacent que era ple d'habitacions.

Va mirar a banda i banda i no va trobar-hi ningú. Per tant, va procedir a obrir-la. Va treure el cap i uns quants metres més avall va fixar-se en la comporta que duia al lavabo de sota. De manera dissimulada hi va posar un peu i llavors, l'altre. Va dirigir-s'hi i la va provar d'obrir des de fora. El va sorprendre la facilitat amb què va cedir. Tenia una protuberància que permetia fer-ho amb facilitat. Hi va deixar una mena de pinça per evitar que es tanqués. Així podria obrir-la des de baix, tot i que primer havia d'escalar. No era complicat, ell ho podia fer. Es va girar i va investigar la finestra. Cap pany, cap passador, cap problema. Quan va tornar a ser al passadís va comprovar les habitacions i es va fixar en una: "sala de premsa". Va obrir la porta i va poder veure tres o quatre corresponsals que escrivien les respectives cròniques mentre dinaven. Ara ja disposava d'una ubicació on descansaria el seu portàtil durant tota la tarda.

2

Una de les virtuts que l'havia acompanyat durant tota la seva carrera havia estat la sang freda en els moments decisius. Confiava en la manera com ho comprovava tot. Creia en aquella frase que diu que la inspiració millor que t'enganxi treballant. Per això, quan les agulles del rellotge s'acostaven a l'hora que havia marcat en verd en aquell paper, les seves pulsacions ja havien baixat de freqüència.

—De debò que escriu per a una web? I on té, l'ordinador, avi? —va dir mig rient el mateix poca-solta del matí.

Es va girar, el va guaitar amb aquella mirada penetrant que, tot i els anys, atemoria, i li va deixar anar:

—L'ordinador l'has de tenir al cap, fill, aquest segur que no es penja sense que ho hagi guardat tot.

No el va tornar a molestar.

Ell sabia que ara era quan tocava. Va abandonar la seva posició i va passar dos controls amb naturalitat. Es va treure l'acreditació i se la va penjar a la solapa de la camisa. Va superar els accessos fent veure que parlava pel mòbil i sense ni mirar els guàrdies. Sabia que el seu aspecte provocaria que pensessin que era un dels participants al congrés. No el pararien. No el van parar.

Va entrar al lavabo i va accedir a un dels receptacles tancats. Va pujar damunt de la tassa, amb la tapa tancada i es va asseure a la cisterna. I allà va esperar. No entrava ningú. Només ho faria ell. L'altra gent estava massa ocupada.

Van passar deu minuts sense cap moviment. I aleshores va sentir passes que venien de fora. Sola de sabata diplomàtica. No venia sol. Portava dos escortes, sis peus. La porta es va obrir i ell va entrar. Ell tot sol. Els de seguretat eren fora. Era el moment. Tindria vint segons, potser vint-i-cinc si li costava començar. Potser trenta si se l'espolsava.

L'ancià va tibar de la cadena i va obrir la porta. L'objectiu era allà, al sisè urinari, el del racó. El que solen fer tots els homes quan van a pixar sols, posar-se com més lluny de la porta millor. Aniria perfecte. Va atansar-se-li per darrere i es va situar just al costat. L'altre es va mostrar incòmode. Si n'hi havia quatre més, per què no anava més a la punta, aquell personatge? Es va abaixar la cremallera de la bragueta i l'altre li va fer una ullada. Va ser aleshores quan el vell li ho va dir.

—*God kväll.*

I no li va deixar temps per respondre. De la butxaca va treure una navalla que va brillar davant de la víctima. Abans no pogués cridar, li va tapar la boca amb la mà dreta, li va estampar el cap contra la paret i amb l'esquerra li va clavar l'arma a l'abdomen. La sang va començar a sortir de manera escandalosa damunt del penis flàccid que encara rajava i que mullava els pantalons d'un negre de rigor. L'ancià va retirar l'arma blanca amb compte de no tacar-se i li va clavar tres

vegades més a la panxa i abans de perforar-li el cor. Ho havia aconseguit fer tot procurant no estar situat davant de la víctima. Només la mà esquerra havia quedat amarada de color vermell.

Quan es va assegurar que era mort, va córrer fins al wàter i va tancar la porta, però no va tancar amb passador perquè els escortes que entrarien en pocs segons a la sala ho tinguessin més complicat per veure per on havia passat l'assassí. Abans de fugir, va llançar el ganivet a la cisterna i es va netejar les mans amb rapidesa perquè no hi quedés sang. Es va tornar a enfilat a la tassa, va picar amb força la trapa superior i, amb una agilitat pròpia d'un gimnasta, va pujar a pols cap al celobert.

De fons ja se sentien els cops a la porta dels escortes que trigarien deu segons a entrar i trobar-se tota la festa. Va aconseguir pujar amb gran rapidesa, tot i l'alçada, i va veure que no hi havia ningú als passadissos. Tothom era a la gran sala de congressos, tal com havia pressuposat. Va tancar la comporta i va obrir la finestra per sortir al passadís del costat. Va ajustar-la amb força mentre sentia crits al pis de sota. La meta era ara a la quarta porta. Allà hi havia la sala de premsa i el seu ordinador, engegat i connectat amb una pàgina de word oberta i a mig fer. Va arribar sense fer soroll. Hi havia tres periodistes que ni es van adonar de la seva presència. Es va asseure, controlant la respiració, es va eixugar la suor amb un mocador de cotó i va esperar-se que els esdeveniments es precipitessin.

Director de la col·lecció: Sebastià Bennasar

© del text: Jordi Agut Parres, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2019

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: octubre de 2019

ISBN: 978-84-1303-136-1

DL: L 1.033-2019

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

« imprès a **lleida** »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.